

KATIE MARSHOVÁ

moje všechno

Co když
vás
potřebuje
nejvíc...

Pro čtenářky
Jojo Moyesové
—
dojemný příběh
o lásce a druhé
šanci

...ve chvíli,
kdy jste
ho chtěla
opustit?

Mladá fronta

KATIE MARSHOVÁ

moje
všecho

KATIE MARSHOVÁ
moje
všchno

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová

Copyright © Katie Marsh 2015

Translation © Helena Hartlová, 2016

— *Pro Maxe a Evie* —

Jedna

Hana se probouzí s kouskem toustu přilepeným na tváři.

Otevírá neochotné oči a zjišťuje, že je rozsvíceno. Je oblečená. Nemá vyčištěné zuby. Z každého póru vyzařuje vyčerpání. Zamžourá k hodinám na stěně a v zoufalství hned zase oči zavře. Jsou dvě v noci. Ze všech dnů ten dnešní takhle rozhodně začínat neměl. Dnešek má být jiný. Má být začátkem věcí příštích.

Promne si bolavý krk, rozmáčený toust si setře z tváře a upustí ho na talíř. Její iPod zabrousil do lehce trapných zákoutí její hudební sbírky a ona ho rychle vypíná. Podle toho, jak se cítí, by její tělo klidně mohlo ležet na místě činu obkreslené křídou. Zvedá se na loktech a prohlíží stopu táhnoucí se přes celý kuchyňský stůl.

„Sakra.“ Ve spánku se jí povedlo převrhnout skleničku s vínem a slohové práce desáťáků na téma „*Macbeth*“ teď vypadají, jako by byly hojně potřísněné krví. Uvažuje, jestli by jí prošlo tvrzení, že to udělala záměrně, aby hru oživila. Představuje si skeptický výraz svých studentů a hodně o tom pochybuje. Mají ta svoje pubertální tykadla trvale nastavená k zachytávání skandálů všeho druhu, a tak ji nejspíš soukolí školní šeptandy dopraví na kobereček k Vrchnosti dřív, než bude týden u konce.

Pípnutím se jí ohlásí nová esemeska. Stephi je taky uprostřed maratonu opravování prací.

Je už doma? Řeklas mu to? x

Hana vytuká odpověď. Ne a ne.

Stephi hned odpovídá. Ale uděláš to? Slibuješ?

Hana vydechne. Jo. Jinak mě zabiješ. A já bych celkem ráda viděla příští řadu *Skandálu*.

Hodně štěstí. Ty to zvládneš. x

„Aaaaaaaauuuuuuuuuuuuuuááá.“ Unaveně se natáhne a rozsvítí lampičku u postele. Shlíží na něj, v náhlém přívalu světla mrká.

Něco je špatně.

Hrozně moc špatně.

Tom leží na podlaze, tělo zkroucené, oči vytřeštěné a úpěnlivé, když se setkají s jejím pohledem. Tvář má popelavou a nesouměrnou, zkřivená ústa se namáhavě pokoušejí o slova, kterým Hana nerozumí. Sleduje jako přimražená, jak se jeho pravá ruka ochable přesouvá k dřevěné noze postele. *Zaskřípění.* Levou ruku má zkroucenou pod sebou v nemožném úhlu, prsty obrácené vzhůru ve tvaru znetvořeného zobanu.

Stalo se něco hrozného. Haně šplhá tep po spirále vzhůru, vypotácí se z postele, instinktivně se shýbne a snaží se Toma vytáhnout nahoru. Napíná každý sval, jeho tělo ale nespolupracuje a jeho mrtvá váha se sesouvá zpátky na koberec. Slyší zasténání a trhne sebou v hrůze, že všechno ještě zhoršila. Má sucho v ústech a připadá jí, že se snad zadusí panikou.

Potřebují pomoc.

„Neboj, Tome.“ Třesoucími se prsty bere telefon a vytáčí tři devítky. „Neboj. Bude to dobrý. Dobře to dopadne.“

Když to dostkrát zopakuje, třeba tomu sama uvěří.

Její hovor je okamžitě přijat a ona rozechvělým hlasem žádá o záchranku. Tím, jak to vysloví nahlas, se to všechno stává strašidelně skutečné. Tom má v očích čirou hrůzu a ona se k němu sklání a hladí ho po černých vlasech. Má je dětsky jemné. Takovou dobu už se jich nedotýká.

Operátor na lince jí klade otázky, které zatím vždycky slyšela jen v televizi. Co se stalo. Komu. Kdy. Kde. Odpovídá, snaží se ovládnout třes v hlase a on jí říká, že sanitka u nich bude velmi brzy. Přistihne se, že uvažuje o tom, co je to za člověka. Jak asi vypadá. Jestli jí může říct, co jim přinese budoucnost.

Možná je lepší to nevědět. Zavěsí a chvíli stojí jako přimražená, pak slyší, jak Tom mumlá nějaké slovo, možná její jméno. Sedá si k němu na podlahu, jeho hlavu si pokládá do klína, vytěšňuje budoucnost a snaží se dopřát mu co největší pohodlí a útěchu. Bere Tomovu pravou ruku do dlaní, on ji svírá prsty a společně čekají, co přijde.

Jeho ruka je studená. Těžká. Jako zodpovědnost.

„Co se děje? Co s ním je?“ Hana se začíná třást a překříženými pažemi si pevně svírá hrud' v marné snaze samu sebe utěšit.

„Éééééééééééémmmmmmmmmmmm.“

Hana zadržuje dech. *No tak, Tome.*

Hana se ji v duchu snaží přimět k pohybu.

Hana se v rostoucí panice obrací k muži. „Dostane se z toho?“

„Cože, *mrtvici*? Panebože.“ Snaží se silou odehnat usazené vzpomínky z dětství na chuťu slintající v nemocničním pokoji.

„Dobře.“ Nedaří se jí soustředit. V hlavě se jí rozléhá výkřik MRTVICE a ona sotva dýchá, spíš lapá po dechu. Zarývá si nehty do dlaní, snaží se zadržet slzy. „Můžu jet s ním?“

Pohlédne dolů na své titěrné růžové tričko. Ano. Obléknout se je dobrý nápad. Vytáhne ze skříně první oblečení, které jí přijde pod ruku, a jde se do koupelny převléknout.

Vychází na chodbu a ještě za chůze zápasí s džínou, Tom už je zatím v přenosné židli a zdravotníci ho snášejí po schodech. Krátké vlasy

má zmáčené potem. Oči má prázdné a voskový obličej svěšený k pravé straně, v krutém kontrastu s energií a radostí muže na svatebních fotografiích, které ho při sestupu provázejí. V očích ji pálí slzy. Je to šok vidět ho tak bezmocného. Tak smrtelného.

Musí mu pomoci. Musí udělat, co bude v jejích silách. Hodí na sebe bundu, sáhne na věšák pro kabelku a běží ze dveří. Zavírá je za sebou a přitom zahlédne v tmavém skle okna obýváku něčí obraz. Blikající modrá světla sanitky ozařují její kudrnaté vlasy, které jí tryskají z hlavy. Její bílý obličej. Její vyděšené oči.

Chvilí jí trvá, než si uvědomí, že je to ona.

Sanitka kvílí ulicemi jižního Londýna a za deset minut jsou před nemocnicí. Je jasné, že jde o vteřiny.

Tomovi hrozí nebezpečí.

Může umřít.

Nedokáže si to připustit. Dveře se otevírají a Hana vystupuje na asfalt a čelí nárazu lednového větru. Záchranáři hbitě převázejí Tomova nosítka k rudému nápisu *Akutní příjem* zlověstně svítícímu do tmy. Hana se natáhne, bere Toma za ruku a všichni společně rázují kolem vychrtlého muže postávajícího u velkého nápisu *Zákaz kouření*. Muž vzdorně potahuje z cigarety, a když ho Hana míjí, mrkne na ni. To gesto je tak nevhodné, že má sto chutí vrazit mu facku.

Není čas.

Záchranáři Toma tlačí do nemocnice a proti nim přichází rychlými kroky vysoký muž se strništěm stejně tmavým jako jeho kruhy pod očima. Konec kravaty si strká do košile a Hana pod jeho úsměvem vidí vyčerpání.

„Zdravím, jsem doktor Malik, specialista na mozkové příhody. Vy jste...?“

„Hana.“ Doktor už mluví se záchranáři, kteří Toma vezou chodbou. Ping-pong slov. Cerebrální arterie. Možná hemoragie. Každé z nich ji vyděsí ještě o něco víc.

Tom je tichým okem uragánu. Hana mu mačká prsty, on už ale nereaguje ani na to. Oči má teď zavřené a Hana vidí, jak se přímo před ní zavírá celý. To mu nedovolí. Sebere sílu, o níž ví, že ji potřebuje, nakloní se k němu, až má ústa u jeho ucha.

„Vydrž, vojáku.“ Je to láskyplné oslovení ze starých časů a jeho víčka se v reakci na ně se zakmitáním rozevřou. Na vteřinku je tu oční kontakt a Hana ucítí vlnu naděje. Pak se jeho víčka znovu zavírají.

„Tome?“

Nic.

„Tome?“

Ne. Nedovolí, aby se to stalo. Obrací se na záchranáře, ti už ale Toma strkají soustavou dvojitych bězových dveří s nápisem „Resuscitační sál“. Chystá se projít za nimi, ale doktor Malik ji zarazí. Než se dveře zavřou, zahlédne krátce ostrá světla a ucítí kovový pach krve. Do krku jí stoupne žluč a ona se zhluboka nadechuje. Doktor Malik jde k ní.

„Uděláme teď vašemu manželovi na resuscitačním sále další vyšetření. Teprve potom vám budu schopný říct víc.“ Ukazuje na šedivé plastové židle. „Počkejte, prosím, tady. Můžete někomu zavolat, pokud potřebujete.“

„Já...“ Ale doktor už je pryč.

Je sama.

Padá na ni hrůza.

Sedá si a zjišťuje, že židle je ergonomicky navržená k vyhřeznutí plosténky. Vyskočí znovu na nohy a zírá na olupující se stěnu před sebou. Její barva jí připomíná Tomův obličej to ráno po zkaženém kebabu.

Myslí na něj, jak tam leží. Bezmocný.

Zatíná pěsti.

No tak, Tome.

„Všechno v pořádku, drahoušku?“

Otočí se čelem vzad, kuřák zvenku ztěžka dosedá přes dvě židle. Naklání se k ní a zahalí ji nevábným oblakem vyčpělého alkoholu.

„Ne, nic není v pořádku.“ Vykročí směrem od něj. Být sama se na jednu nezdá tak špatné.

Muž zakašle a v hrudi mu zaskřípe hlen. „Tam uvnitř – to je váš manžel?“ Kývne hlavou směrem ke krémovým dveřím, přitom se zakloní a doširoka roztáhne nohy. Hana odvrací oči od nešťastné díry v jeho džínách.

„Ano.“ Odpovídá vysokým napjatým hlasem.

„Jste spolu dlouho?“

Dívá se směrem k dvojitym dveřím, zoufale by potřebovala vědět, co se za nimi děje. „Pět a půl roku.“

Muž přikývne. „Tak daleko jsem to nikdy nedotáh.“

Nemůže říct, že by ji to překvapilo.

Hana nadskočí. Doktor Malik strká do dveří, v jeho tváři se zračí vážnost, kterou tam Hana nechce číst.

„Pojďte dál, Hano. Ted' už můžete.“

„Hodně štěstí.“ Její společník jí ukazuje vztyčené palce. „Bude v pohodě.“

„To doufám.“

Příslověčně se chytá stěbla.

Zhluboka se nadechne a vchází za doktorem Malikem na resuscitační sál.

Tácek z bistra Coco's v Soho

Léto 2006

Poznal se s ní při pití sladového mléčného koktejlu. Tehdy byla Hana servírka v úchvatně kratičké minisukni, její černé kudrnaté vlasy se neochotně tísnily pod růžovou kšiltovkou. Nic si nepřál víc než vztáhnout k nim ruku a osvobodit je.

Byla tak živá. Samý smích a veselé povídání. Naprosto mimo jeho ligu.

Rozhlížel se kolem a měl dojem, že jsou do ní snad všichni chlapi v bistru zamilovaní, včetně těch, co tíhli opačným směrem. On byl jen zakřiknutý student sedící v koutě. Kdykoli ho přišla obsloužit, přistihl se, jak se krčí za učebnicemi práva, zbytky sebevědomí utopené v upoceném mumlání a šílené touze říct něco vtipného.

Zatím vyčkával na svou příležitost a vypil přitom tolik předražených mléčných koktejlů, že si musel vzít v hospodě služby navíc. A přidělat si na opasku další díрку. Pak byla jednoho dne jeho trpělivost odměněna. Přicházel k bistru zrovna ve chvíli, kdy si šla ven zakouřit. Pozdravil ji a vytáhl z kapsy zapalovač s britskou vlajkou. Příležitost udělat na ni dojem. Navázat kontakt. Konečně.

Zapalovač nevykřesal jiskru.

Zkusil to znovu. Nic. Cítil, jak v něm narůstá panika. Pak mu zakryla dlaň svou drobnou rukou, ustálila ji a plamen se probudil k životu.

A podívala se na něj. Doopravdy se na něj podívala. Širokýma hnědýma očima zkoumala jeho tvář. Na jejích červených rtech se objevil úsměv. Byla tak blízko, že nedokázal jasně uvažovat. Vzduch provoněný červe-
nou marlborkou. Bylo to teď, anebo nikdy.

Jeho pusa se hýbala. Zjevně tvořila slova. „Ještě nikdy jsem nesbalil holku v kšiltovce.“

Vážně to nebyla jeho nejsvětější chvíle. Ticho mezi nimi zívlo na dost dlouho, aby zestárl o dobré desetiletí. Sklopil oči. Do háje. Zvoral to. Potom...

„Já zas nikdy nesbalila kluka, co neumí zapálit cigaretu.“ Řekla to tak ledovým hlasem, že se jí musel znovu podívat do tváře. Pro kont-
rolu. Jak se dalo očekávat, vypouštěla dokonalý obláček kouře a on při-
tom v jejích hnědých očích zachytil rošťácký ohýnek. „Říkala jsem si,
kolikrát ještě budeš muset přijít, než z tebe vypadne aspoň půl slova.“
Usmála se. „Pořádně dlouhá mise, vojáku.“

Odvážil se vydechnout. „Jo, čekal jsem totiž na vhodnou chvíli.“
Kolem nich se přehnala ječící skupinka žen oslavujících v Soho ko-
nec svobody jedné z nich, zjevně na tahu za něčím hodně nevázaným.
„Však víš – jen my dva,“ zašklebil se. Holub nad nimi zamával křídly
a on ucítil na čele cosi teplého a vlhkého. Sáhl si tam a zasténa. „Holu-
bí trus ovšem fakticky nebyl součástí plánu.“

Začala se pochechtávat, pak zaklonila hlavu v nespoutaném výbu-
chu smíchu. Podíval se na ni, začal se smát s ní a slíbil si, že udělá co-
koli, aby tuhle ohromnou holku získal. Cokoli.

Hana prochází resuscitačním sálem a do hrdla se jí zadírá dezinfekce. Mrká, její oči si zvykají na neonová světla, a vidí, jak si doktor Malik rukou přejíždí po stále rozčuchanějších vlasech.

„Můžete nám říct, kdy jste prvně zaznamenala symptomy, Hano?“

Pátrá po odpovědi, ale nedokáže myslet na nic jiného než na Tomovo tělo na podlaze. Na jeho zavírající se oči. Levou paži přilepenou k tělu. Zatřeše hlavou, aby ty obrazy zahнала. Musí si vzpomenout. Musí jim pomoci.

„Nevím. Asi tak před hodinou, řekla bych.“

„A máte představu, kdy začaly?“

„Ne.“ Připadá si, jako by propadala u nějakého testu. „Moc mě to mrzí. Když jsem si šla ve dvě hodiny lehnout, zdál se být v pořádku.“ Za růžovým závěsem po jejím levém boku zahlédne muže sípavě dýchajícího do kyslíkové masky, jako by každý dech byl jeho poslední.

„A řekla byste, že je celkově fit a zdravý?“

„Asi ano. Hraje fotbal. Běhá. Občas. Nebo alespoň běhával.“ Přepadá ji pocit marnosti. Měla by vědět víc. Měla by jim toho dokázat povědět víc. Po pravdě si toho v posledních týdnech řekla víc se svým trafikantem než s Tomem.

„Kouří Tom?“

„Ano. Tedy, ne moc.“ Prochází kolem polic s tubami a jehlami. „Trochu víc několik posledních měsíců nebo tak nějak.“

„A měl v poslední době nějaké opakující se příznaky?“

Usilovně se snaží si vzpomenout. „Co například?“

„Bolesti hlavy? Nemotornost? Zapomnětlivost?“

Vrací se ve vzpomínkách nazpátek. „Hodně ho bolí hlava, když má kocovinu.“

„Jak je to často?“

„Poslední dobou prakticky denně.“

„A jste si jistá, že opravdu pil? Před těmi bolestmi hlavy?“

„Ano.“ Přikyvuje, i když v ní hlodá nejistota. Už se vůbec neobtěžuje ptát. „Proč?“

Doktor Malik neodpovídá a ona ho následuje do poslední kóje, kde vidí postavu v růžové nemocniční košili. K hrudi má připevněnou zmeť drátů a černý monitor s pípáním zobrazuje jeho životní funkce. Sestřička v tmavě modrém stejnokroji mu přikládá na obličej kyslíkovou masku a tiše na něj mluví, zatímco mu přes hlavu přetahuje pásku.

Hana se chystá jít dál, když vidí, že se doktor Malik zastavuje a sklápí kovovou bočnici pacientovy postele.

Podívá se na něj znovu. Má tmavé vlasy a snubní prsten.

Tohle je Tom.

Položí si ruku před pusou. Z hrdla se jí vydere vzlyk. Tom už vůbec nevypadá jako člověk. Jen samý drát, žíla a končetina. Tohle nemůže být tentýž muž, který ji přenesl přes práh. Který strávil jejich zásnubní oslavu mícháním ďábelských růžových koktejlů „Hantini“. Který jel celou noc ve staříckém Fordu Escort jen proto, aby jí na oslavu jejího „prvního dne coby učitelky“ přivezl v dárkovém koši koláč, modrý sýr a mandlový likér.

Najednou si vybavuje jen to dobré.

„Pojďme.“ Doktor Malik začíná šibovat Tomovu postel do chodby. Řízení přebírá vousatý zřízenec, aby se doktor Malik mohl věnovat pacientovi. U Tomovy hlavy zůstává sestřička, celou cestu, kdy ho slalomem strkají mezi opuštěnými vozíky, kartonovými krabicemi a obrovskými kovovými klecemi plnými složeného ložního prádla.

Hana je v poklusu, aby jim stačila. „Kam jdeme?“

Doktor Malik zvedá Tomovu levou paži, ta ale padá dolů. „Bereme ho nahoru na céte, abychom zjistili, co se děje v mozku.“

Hana má žaludek jako na vodě. „Co budete hledat?“

Vstupují do výtahu. Těžké šedé dveře se zavírají a výtah se s drnčícím nesnesitelně pomalu šine vzhůru.

Doktor Malik kontroluje Tomův puls a pak pohlédne Haně do tváře. „Mrtvice nastává, když dojde k přerušení přívodu krve do mozku, buď to z důvodu neprůchodnosti arterie, nebo krvácení do mozku. Chápete?“

Hana polkne. „Asi ano.“

„Výborně.“ Příkryvne. „Cété nám ukáže, co z toho – pokud vůbec něco – se Tomovi přihodilo.“

Hana kroutí popruh kabelky takovou silou, až se jí zařezává do dlaně.

Pohled doktora Malika se vrací k Tomovi. „Jakmile zjistíme, co se děje, budeme vědět, jak ho léčit.“

„Dobře.“ Hana zírá na Toma, zatímco se výtah konečně uráčí dorazit do správného poschodí. Jeho nehybnost ji děsí. Vzpomene si na jejich poslední hádku – na energii vzteku, s níž rázoval po místnosti a vypočítával dlouhý seznam jejích chyb. Naivní. Sobecká. Pořád ten stejný starý seznam. Při pohledu na jeho bezvládné tělo na nosítkách zjišťuje, že by si přála, aby na ni teď křičel. Aby mohl.

Doktor Malik pomáhá vyjet s lůžkem ven. Zahýbají za další roh a vstupují na radiologii. Prostor čekárny je tmavý a nevládný.

Doktor Malik pokračuje v chůzi. „Počkejte, prosím, tady, Hano.“

„Ne.“ Zatíná ruce v pěst. „Chci být s ním.“

Doktor zavrtí hlavou. „Je mi líto. Dovnitř nemůžete.“

„Prosím?“

„Úroveň radiace je příliš vysoká. Obávám se, že budete muset počkat venku.“ Netrpělivě bubnuje prsty do Tomovy karty. „Musíme ho teď vzít dovnitř – každá vteřina je životně důležitá.“

„Tak dobře.“ Ramena jí poklesnou. Toma odvážejí a ji tady zase nechávají samotnou.

Místnost ji děsí. Jde k zásobníku s vodou, ale nejsou u něj žádné plastové kelímky, aby se mohla napít. Kručí jí v břiše. Podívá se na mobil, kolik je hodin. Pět třicet.

Slyší, že uvnitř spustili snímač. Přehrabuje se v kabelce, hledá něco k snědku. Nakonec objevuje starý sáček italské směsi, velké balení, a otevírá ho. Kuličky jsou pomačkané, ale cukr jí dělá dobře, a tak si strčí do pusy další. A další. Pak ještě jednu. Najednou se jimi cpe. Snaží se přehlušit ten pocit, že se jí svět otřásá v základech. Devět. Deset. Jedenáct. Zavírá oči a její svět se smrskává na čokoládu a křupání oříšků mezi zuby.

Po chvíli slyší kroky. Přichází doktor Malik a sedá si vedle ní.

„Hano.“

„Ano?“

„Snímkování nám potvrdilo, že Tom prodělal mrtvici.“

Nedokáže to přijmout. „Ale je mu teprve třiatřicet.“

Doktor Malik vrtí hlavou. „Obávám se, že to na věci nic nemění. Zablokoval se přívod krve do oblasti v mozku, která řídí jeho levou stranu, a na snímku je vidět drobná oblast, která je poškozená.“

„Proboha.“ Hana má ruce tak pevně zaklíněné do sebe, že už necítí prsty.

Doktor Malik pokračuje. „Neznáme přesný čas nástupu příznaků, takže bude nejlepší přijmout ho na oddělení pro mozkové příhody a pečlivě ho monitorovat. Vezeme ho tam rovnou odtud.“

Věnuje jí napjatý úsměv, otočí se a rázuje pryč. Hana sedí, civí na podlahu, čokoláda z poslední kuličky se jí pomalu rozpouští v ruce. Zavírá oči a zkouší si vzpomenout na nějakou modlitbu.

* * *

Když Toma přivázejí od tomografu, Hana vyskočí a znovu ho chytá za ruku. Je ledově studená.

Výtah je zdráhavě vyvází vzhůru, a když jsou na místě, prostrká jí Toma další soustavou dvojitých dveří. Hana zvedá hlavu a vidí, že vstupují na jednotku intenzivní péče.

Doktor Malik je zpátky. „Prozatím si Toma necháme tady.“ Ukazuje k potměšlému pokoji za sebou. „Budeme ho intenzivně sledovat a sestřičky se postarají o to, aby byl stabilizovaný.“ Pokoj je plný dechu a nočního šelestění. Doktor kývne na sestru za recepčním pultem. Přichází a pomáhá Toma zasunout do prostoru vlevo od nich.

Doktor Malik se naklání k Haně a mluví na ni klidným hlasem.

„Jen Toma uložíme na postel a zaopatříme ho. Můžete, prosím, počkat tady?“ Ukazuje ke dveřím s nápisem Místnost ticha. „Nepotrvá to dlouho.“

„Proč?“ Hana cítí záchvěv hněvu. „Měla bych být s ním.“

„Potřebujeme jen pár minut. Hned potom můžete k němu.“

Kolem Toma už je zase plno lidí, zatímco Hana zůstává sama. Jde k oknu a dívá se na zlověstnou nasvícenou skulpturu stojící dole na dvoře. Myslí na všechny telefonáty, co musí vyřídit a zlé zprávy, co musí předat, a má chuť do jedné ze zkroucených špičatých tyčí sochy vrazit hlavou.

Stěží si dokáže sama připustit, co se jí děje. Nemá nejmenší tušení, jak to říct druhým.

Znovu se posadí a vyloví z kabelky telefon. Zhluboka se nadechne a vytočí Julii. Telefon zvoní a Hana si představuje, jak se Tomova sestra odlepjuje od chlapa, se kterým tenhle týden zrovna chodí. Ne snad, že by očekávala, že to Julie vezme – je notoricky známá svým odhodlaným bezvědomím až do oběda.

Překvapí ji zamumlání hlasu na druhém konci linky. „Jo?“

„Julie, tady Hana.“ Snaží se o klidný hlas. Uklidňující.

Nefunguje to. Julie si libuje v katastrofách. Dokáže si nějakou najít i v té nejšťastnější situaci. „Co je? Co se stalo?“

Hana ještě víc ztlumí hlas. „Tom je bohužel v nemocnici. Měl mrtvici.“

„Cože?“ Julie tu zprávu přivítá kašlem hodným léčebny TBC. „Je...? Je pořád...?“

„Ano, Julie. Pořád žije. Je stabilizovaný a celou noc ho budou sledovat.“

„Do prdele.“ Hana slyší šramot a opakované cvakání zapalovače, který odmítá chytit. „DO PRDELE.“

„Julie?“

Hana slyší plesnutí ruky dopadající na kůži. Podrážděné zavrčení muže. Juliin spolunocležník už toho moc nenaspí.

Juliin hlas adresovaný neznámému je ostrý: „Hele, nemohs bys laskavě něco udělat s tím podělaným zapalovačem?“

Hluboký hlas: „Je šest ráno, Jules. Pojď spát.“

Hana si mne oči, snaží se uvolnit tlak, který jí svírá obočí. Slyší další vrčení. Potom znovu Juliin hlas: „Mám nějaký fakt blbý zprávy, mohl bys sakra hejbnout kostrou a zapálit mi cigo?“

Hana si povzdychne. „Julie?“

„Jo, jenom vteřinku.“ Hana slyší další zběsilé cvakání. „Do háje, fakt to prostě nefunguje, tak s tím něco udělej, jo? Můj brácha měl zrovna mrtvici. Slyšíš?“

Hana nějak tuší, že tenhle vztah moc dlouho nevydrží. Zhluboka se nadechne. „Poslyš, Jules, je to zlý, ale dobrá zpráva je, že už ho mají na oddělení pro mozkové příhody, kde ho můžou sledovat a dát mu léčbu, kterou potřebuje.“

„Takže se uzdraví?“

„To nevím.“ Hanu přemáhá vyčerpání. „Musím teď už jít, ale přijed sem, jak nejrychleji můžeš. Ano? Prosím.“

„Ale auto je v háji. Nevím...“

Hana ji přeruší. Pro jednou si bude Julie muset poradit. „Jed' vlakem nebo něčím. Čímkoliv. Jsme na jednotce intenzivní péče v nemocnici v Queen's Lane. Promiň, ale vážně se teď musím vrátit k Tomovi.“

„Tak jo.“ Juliin hlas zní najednou křehce. „Moc ho ode mě pozdravuj. Ano? Prosím?“

„Jistě. Brzy na viděnou.“

Než zavěsí, slyší první vzlyk.

* * *

Když Hanu pustí na pokoj, Tom je uvězněný v posteli, obklopený pipajícími přístroji a jehlami. Ze stojanu nad ním visí sáček s čirou tekutinou. Žaludek se jí svírá strachem, klesá do židle vedle postele a sahá po jeho ruce.

Doktor Malik se opírá o postel a dívá se na ni. Mluví tiše. „Příštích čtyřadvacet hodin bude velice důležitých. Ohlídáme případné komplikace a budeme se snažit zjistit, proč měl mrtvici a jak moc rehabilitace bude potřebovat.“

Hana pozoruje Tomovo dýchání. Nádech. Výdech. Má pocit, že kdyby se jen na moment podívala jinam, mohlo by se zastavit.

Má strach, že začne brečet.

„Jak dlouho tady s ním můžu zůstat?“

„Tak dlouho, jak jen si přejete.“

„Děkuju.“

Po doktorově odchodu se Hana otočí k Tomovi a překvapí ji, jak vypadá mladě. Pološero z něj smývá vrásky profesionálního podmračení, až je z něj zas ten kluk, co z ní nedokázal spustit oči v bistru v Soho. Šťastné dny... Zvedá oči k zlověstným křivkám monitorů. Po tvářích jí stékají slzy.

Přemáhá ji smutek z toho, kolik toho ztratili.

Začíná si uvědomovat slabý stisk ruky, pohlédne dolů a vidí, že jí Tomovy prsty svírají ruku. I jeho oči se plní slzami. Plakat ho neviděla už celé roky.

Tome. Ach, Tome.

Hladí ho po tváři a tiše čeká, až znovu zavře oči. Dech se mu prohlubuje a ona myslí na to, co se mu dnes chystala říct. Slova, která si připravovala celé týdny. Měsíce.

Spustí hlavu do dlaní a do vzdychající tmy pokoje šeptá svou prosbu.

Nikdo ji neslyší.

Účtenka: Duhový bar

Léto 2006

Jejich první schůzka skončila v gay baru.

„O romantické atmosféře mám trochu jinou představu.“ Cítil, jak klouže ze stoličky potažené imitací leopardí kůže, a zkoušel se udržet nahoře zapřením loktů o titěrný kovový stolek.

„Nevím, co tím myslíš.“ Hana shodila z ramen kožené sako a prohrábla si rukou nepoddajné kudrny. Koutky jejích lesknoucích se rtů zvedal úsměv. Zoufale ji toužil políbit, kdykoli ale sebral odvahu, aby to zkusil, Hana se zrovna napila nebo d'obla do jídla.

Šílel z toho.

Hana na rozdíl od něj seděla na své stoličce elegantně. „Co může být romantičtější než pít jedovaté margarity ze svítivě růžového kyblíku?“

„Pravda.“ Přikývl. „Je to kulisa každého druhého filmu.“ Upil trochu brčkem a odvrátil pohled od hrudí podstatně mužnějších, než byla ta jeho, které se opíraly o bar vedle nich. „Myslel jsem spíš tu muziku.“

„Cože?“ Nasadila přehnaně šokovaný výraz. „A já byla přesvědčená, žeš přemluvil dýdžeje, aby pustil zrovna tohle.“

Zavrtěl hlavou. Z reproduktorů bušila skupina A-ha s jejich *Take on Me*. „To bohužel ne.“ Zkusil štěstí, zakryl jí ruku dlaní a doufal, že neucukne.

Jemně mu ji pohladila prsty. „Typický student práv. Nejspíš se všichni berete tak vážně, že si ani neužijete starý dobrý popík.“

Obrátil oči v sloup. „A ty budeš nejspíš jedna z těch rozdováděných studentek angličtiny, co nezná nic lepšího.“ S hranou vážností zavrtěl hlavou. „A pokud jsi fanyнка týhle sračky, potom se obávám, že bych to mohl pokládat za pádný důvod pro vyloučení tvého jména ze seznamu kandidátek na druhou schůzku.“

„Skutečně?“ Naklonila se k němu a on měl další příležitost ocenit výhled, který nabízel její růžový top s hlubokým výstřihem. „Kdo další je na seznamu? Prozradíš mi, s kým souperím?“

Zvedl obočí. „Příliš mnoho adeptek, abych je jmenoval, je mi líto.“

Stáhla se zpátky. „Chápu. Takže všechny ty večery, cos minulý týden neměl čas – jak jsi říkal, že musíš makat v hospodě –, jsi randil s jinýma?“ Říkala to sice rošťáckým tónem, než ale sklopila oči ke stolu, zahlédl v nich záblesk obav. „Docela ráda bych věděla, jak si stojím.“

Nedokázal říct, jestli to myslí vážně.

Naklonil se k ní, aby ji znovu vzal za ruku, ale stolička mu zhatila plány. Nebezpečně na ní zavrával, než ji vrátil do rovnovážného stavu. Super, Tome. Fakt super.

„Věř mi Hano, v mém životě nejsou žádné zástupy žen. Jenom máma. A sestra. Docela se mi líbí ta paní, co si od ní kupuju sobotní noviny, i když mi pořád ukazuje nekonečné fotky vnoučat. Ale to je asi tak všechno.“

Hana nechala oči sklopené. „Vážně?“

„Vážně.“

Zvedla hlavu a napila se brčkem. Při pohledu na její úsměv se mu hrozně ulevilo. „Samozřejmě jsem žádné obavy neměla.“ Zavrtěla hlavou. „Chci říct, je přece nad slunce jasné, že kam já se hnu, všude jsem v obležení ctitelů.“

Měl vážné podezření, že je to pravda. Bylo mu ale jasné, že ona o tom nemá nejmenší tušení. Hned ji za to měl ještě radši.

Pokusil se napnout biceps. Ani se nehnul. „Všechny je zmlátím. Jasná věc.“

Naklonila se k němu. „Jasná věc.“ Doširoka se usmála. „To by ovšem byla pastva pro oči.“

„Vážně?“ Předstíral pohodu, kterou naprosto postrádal.

„Ano.“ Pozvedla obočí. „Každopádně mi pověz, oč bych vlastně přišla. Kdybych neprošla sítím pro druhé rande?“

Naznačil prsty pusu zapnutou na zip a zavrtěl hlavou.

„Aha, chápu.“ Diskotéková světla zachytila stříbrný přívěsek na jejím krku. „Muž obestřený tajemstvím je zpátky.“

„Přesně tak.“ Naklonil se k ní. Jeho ústa se bezmála dotýkala jejích. Konečně.

„To ti vibruje telefon, nebo jsi jenom rád, že mě vidíš?“

Trvalo mu vteřinu, než zjistil, že ji ještě nelíbá.

„Ach jo.“ Vytáhl telefon. „To je jenom máma.“ Vypnul ho a zastrčil zpátky do kapsy.

„Takhle pozdě?“ Hana se zatvářila znepokojeně. „Nepotřebuje něco? Klidně jí zavolej, jestli chceš.“

„Je v pohodě. Jen mě chce vždycky pozdravit, když jí skončí služba.“ Odvážil se natáhnout ruku, aby Hanu pohladel po vlasech. „Teď se vraťme k té hře na tajemství. To se mi dost líbilo.“

Položila mu prst na ústa. „Zmlkni a líbej mě.“

A tak to udělal. Chutnala po citrusech a naději.

Začali hrát *Take That*. Ani si toho nevšiml.

„Je mi fajn.“ Julie odhodlaně kýve hlavou. „Naprosto fajn.“

Hana se dívá na koš u Tomovy prázdné postele. Počítá, kolik je v něm prázdných plechovek od dietní koly.

Čtyři.

Je devět ráno.

Julii není fajn.

„Určitě?“

„Jo.“ Hana sleduje, jak si Tomova sestra sahá do kapsy a vytahuje z ní tabulku čokolády. Třesoucícma se rukama a nepřetržitou konzumací kofeinu Julie připomíná Haně spíš panikařící maturantku než pětadvacetiletou ženu, kterou ve skutečnosti je. Co nevidět může vylovit plechovku Red Bullu a obrázek bude dokonalý.

„Nechčeš trochu vody, Jules?“ Hana ukazuje na plastovou konvici stojící na podnosu na druhé straně postele. „Zrovna se vaří.“ V podpaží ji štípe pot, snaží se postavit hrnek s čajem a shodit ze sebe propínací svetr. Mezi všemi přáními a dárky na bílé skříně u Tomovy postele není skoro volné místočko. „Brzy se uzdrav“ se mísí s bonboniériami a květinami. V Tomově firmě se překonali, když poslali koš ovoce od Selfridges, zhruba ve velikosti labradora. Je korunovaný ananasem ovázaným nevhodně veselou tyrkysovou mašlí s vrstvami stříbřitého plastu, který při doteku praská.

Hana v zoufalství obrací oči v sloup. Tomovi kolegové nemají zjevně tušení, jak je to zlé. Týden po mrtvici je Tom pořád tak vyčerpaný, že skoro nedokáže kousat, natož zápasit s vytříbeným úsilím oddělení dárkových balení luxusního obchodního domu.

„Ne.“ Julie prohrává boj s čokoládou. „Žádnou vodu nechci.“ Netrpělivě se snaží roztrhnout obal zuby. „Zatraceně.“ Předkloní se a zaboří hlavu do dlaní.

„To je v pořádku, zlato.“ Muž ve vedlejší posteli sklání huňaté obočí, v soustředěné snaze sníst kukuřičné lupínky, které mu přinesli k snídani. Mléko mu stéká po modrém pruhovaném pyžamu. Trhaně zvedá pravou ruku, ve které vratce svírá lžici. Voskově žlutá barva jeho pleti krutě kontrastuje s tísnivě růžovými stěnami jednotky intenzivní péče. Prameny bílých vlasů se mu rozpínají do všech stran, jakoby v chabé touze po svobodě.

„Dobré ráno, Johnne. Jakkak se máte?“ usměje se na něj Hana. Julie se otáčí jeho směrem. Strašlivou vteřinu to vypadá, že Julie znovu vybuchne, už počtvrté, co je tady.

„Skvěle.“ Johnův úsměv je zkřivený. Prohrává boj se lžicí a oranžové lupínky se rozstříknou po šedavé nemocniční přikrývce. Nemotorně trhá hlavou ze strany na stranu a pronikavými modrými očima pomrkává jejich směrem.

„Mohlo by to být i horší, zlato.“ Jeho hrdelní smích patří hospodskému štamgastovi. „Aspoň nejste celá od snídane jako já.“

Julie nutí ústa do něčeho, co vzdáleně připomíná úsměv. Hana ví, že Julie nestojí o vyrušování a zasáhne dřív, než může promluvit. „Vám přitom ovšem rozhodně nechybí styl, Johnne.“

„Že nechybí?“ Stařec ukazuje na mlékem rozmáčenou hmotu v klíně. „Jo, styl, to jsem celý já. Za starých časů jsem –“

„Ano. Jistě. Potřebuju teď chvilku klidu. Pardon.“ Julie vstává a zatahuje zelený pruhovaný závěs mezi postelemi. Než za ním John zmizí, Hana nehlasně naznačuje ústy omluvu.

„Proboha. Člověk tady nemá kouska soukromí. NAPROSTO žádné soukromí.“ Julie se popuzeně rozhlíží po ostatních obyvatelích čtyřlůžkového prostoru. Hana krátce zvažuje možnost nechat si slovo „promiňte“ vytetovat na čelo. Mohlo by jí to ušetřit dost času.

„Chci říct, že jen potřebuju nějaký prostor, abych to zpracovala, chápeš?“ Julie znovu zápasí s obalem. Roztrhne ho a odlamuje si dva čtverečky hořké čokolády. Hodí je do pusy. Haně nenabídne. Jako obvykle.

„Jen si fakt dělám starosti, víš? Když může Tomovi prasknout...“ Julie si natáčí na prst pramínek vlasů a hledá nápovědu na šedivých stropních panelech.

Hana jí pomůže. „Když mu může prasknout krční tepna?“

„Jo, jo.“ Julie netrpělivě přikyvuje. „Zrovna jsem to chtěla říct.“ Vydechne. „Když se mu tohle může stát a mít mrtvici, tak třeba...“

Hana mlčky horečně přemýšlí, co by jí na to mohla říct. Něco uklidňujícího. Něco upřímného. Ví, na co Julie myslí. Čeho se bojí.

Ví, že by se taky bála.

Julie si strká do pusy další kousek čokolády. „Tak třeba...”

Hana se jí snaží pomoci. „Tak by se to třeba mohla stát i tobě?”

Julie přikývne. „Jo,” řekne sotva slyšitelně. Hana vidí stíny pod jejíma vykulenýma zelenýma očima. Vidí, jak se Julie hryže do spodního rtu. Strach. Potřeba útěchy.

Hana otevírá ústa, ale Julie už mačká obal do kuličky a zuřivě s ním mrští do koše.

Ta chvíle je pryč.

„To je fuk. Nemá smysl na to myslet.“ Julie vstává a začíná rázovat okolo Tomovy postele. „Vůbec žádný smysl.“ Pohybuje se rychle. K oknu. Zpátky. K závěsu. Zpátky.

Hana se zamračí, cítí, že na ni jde každodenní bolest hlavy. Zvedá ruce a tiskne si dlaně k čelu v marné snaze udržet bolest na uzdě. Zhluboka se nadechuje a cítí pach oschlé snídaně a citronové dezinfekce. Zatouží po louce nebo váze plné květin. Teď by ji osvěžilo i nemocniční parkoviště plné těch nejjemnějších výfukových plynů jižního Londýna.

Podívá se na Julii. „Nezkusíme vidět to dobrý? Co říkáš? Tom je stabilizovaný. Začíná mluvit. Ví, kdo je.“ Polkne. „Doktoři pořád opakují, že si vede dobře.“

Julie si s pohrdáním odfrkne a narovná své vysoké tělo, co to jen jde. I na těch nejvyšších podpatcích by Hana potřebovala žebřík, aby jí sahala ke klíční kosti. „Jasně. Přesně tohle vykládali o mý mámě. Takže to znamená tak akorát velký kulový.“

Na to Hana nemá odpověď. Místo toho zírá na zmačkanou pokrývku na Tomově posteli a myslí na peklo té nekonečné noci. Ještě ani teď, když je Tom stabilizovaný, ho nedokáže přestat sledovat. Nemůže se nechat zaskočit. Jak se dny stýkají s nocemi a noci se dny, neustále ho pozoruje. Hrud', která se zdvíhá a zase klesá, ústa, která se snaží tvořit slova, končetiny, které se pokoušejí znovu hýbat. Kdyby se třeba jen na vteřinu přestala dívat, mohlo by to znovu přijít. To nedopustí.

I beztak cítí vinu.

Julie se otáčí, její vysoké boty zavržou o podlahu. „Co ty bys o tom mohla vědět?“ Hana si povzdechne, zatímco Julie rázuje k oknu a upírá

zrak na fascinující výhled do betonové zdi. Hana je zvyklá být terčem Juliina vzteku. Má v tom spoustu praxe. „Přece ses ani neobtěžovala ukázat, když byla máma nemocná.“

Hana otevírá pusku, aby se hájila. Zase ji ale zavře. Za těch víc než deset let marných pokusů se jí nepodařilo Julii přimět, aby se na celou věc podívala jejíma očima. Žhavá půda nemocničního pokoje ji těžko přiměje změnit názor.

Julie pohodí svými dlouhými tmavými vlasy. „Můžeš mi půjčit pětku?“ „Zase?“ To slovo z Hany vyletí dřív, než ho může zastavit.

„Jo.“ Julie si překříží paže na hrudi, zelený svetřík jí přitom obepne tělo ještě těsněji. „Potřebuju ještě něco sníst. Abych to tady vydržela. Tohle pro mě není úplně snadný, víš?“

„Ano. Já vím.“ Hana má chuť jí připomenout, že ani ona si to tady bůhvíjak neužívá. Nespala od té doby, co Toma našla, není schopná zavřít oči, aniž by viděla jeho tělo přišpendlené k podlaze. Když je teď stabilizovaný, už jí nedovolí tu zůstat mimo návštěvní hodiny, takže tráví noci doma, zírá na hodiny a vytrvale se propíjí minutami zbývajícími do doby, kdy se může vrátit do nemocnice.

Oči ji pálí. Přejede si dlaní po obličejí. Pleť má napjatou a suchou. Přímou cítí, jak stárne.

Zhluboka se nadechne. „Nemůžeš si dojít k tomu bankomatu v přízemí?“

Julie se na ni podívá jako na nějaký odpad. „Potřebuju jen pětku.“ Nervózně se plácá do stehna. „Vy dva jste přece ve vatě. Půjčit mi pětku snad nemůže být takový problém, ne?“

Hana se znovu ovládne a neudělá Julii přednášku o hrozivých hypotékách ani o svém nočním googlování, které jí odhalilo skutečnost, že polovina lidí, kteří prodělali mrtvici, už nikdy nezačne znovu pracovat.

Zkouší jinou taktiku. „Můžu ti něco koupit v bufetu. Chystám se tam na snídani.“ Usměje se. „Nezajdeme tam spolu?“

Julie to zvažuje celou nanosekundu. „Ne.“ Zavrtí hlavou. „Ty běž, když chceš. Já od něj nechci odházet. Je to tak –“ V jejím hlase se ozývá vzlyk. Přejíždí rukou po posteli, snaží se dát dohromady. Oči se jí lesknou, zhluboka se nadechne. Hladí rukou polštář a mluví jakoby pro sebe.

„Když jsme byli malí, denně jsem ho po škole nutila, aby si se mnou hrál na doktora a sestřičku. Ať se dělo, co se dělo. Byla jsem posedlá

Domovem v zálivu, takže vždycky dělal, že je ten australský doktor na surfu – doktor Monk.“

Hana příkvyuje, nechce zničit kouzlo okamžiku.

Julie rovná pokrývku. Hana pozoruje výraz něhy v její tváři a dokáže si ji představit jako malou holku navlečenou v uniformě zdravotnice, jak pozoruje dveře a čeká, až její milovaný velký bráška přijde domů.

Tom vždycky říkal, že si tehdy byli hodně blízcí.

Julie si povzdychne. „Pokaždé přiběhl a zachránil život mému méd'ovi nebo barbíně, než jako naskočil na prkno a vystřelil pryč.“ Usmívá se a celý obličej se jí rozjasní. „Vážně ho to chytlo. Aspoň to říkal. Hrával si se mnou celé hodiny. I když měl jít trénovat fotbálek. Nebo se vidět s nějakou holkou.“ Hřbetem ruky si otírá oči. „Fotbálek miloval.“ Hlas se jí láme. „Kdoví, jestli si ho ještě někdy zahraje...“

„Ale jistěže zahraje.“

„To nemůžeš vědět.“

„Ne. Ale věřím tomu.“ Hana natáhne ruku a na chvíli ji položí Julii na rameno. „Jestli se z toho někdo dokáže dostat, tak rozhodně on.“

Julie na to nic neřekne. Hana se snaží dál. „Koukni, já vím, jak se asi cítíš, ale –“

Julie se prudce odtáhne. „Ne. To tedy nevíš.“ Tvář jí ztuhne. „Nemáš ani nejmenší tušení. Ani nevím, proč ti to tady vůbec vykládám. Hele, potřebuju akorát pětku, jo?“

Hana s povzděchem sáhne pro peněženku a podá jí peníze. „Tak na.“

Julie si je bere bez poděkování. „Vrátím ti to.“

Hana si je naprosto jistá, že nevrátí. „Ovšem.“

Julie se zamračí. „Ty mi nevěříš?“

Hana obrací oči v sloup. Rychle ji opouští trpělivost, a jestli tu zůstane, mohla by říct něco, co ji bude mrzet. „Jdu do sebe hodit nějakou snídani.“ Sebere kabelku a odchází.

Provází ji pronikavý hlas. „Co máš za problém, Hano?“

Můj manžel měl mrtvici. V den, kdy jsem se ho chystala opustit.

Nepatrnou chvilku má Hana dojem, že to možná řekla nahlas.

Pak slova spolkne a jde dál. Prochází kolem Johnovy postele. John na ni mrkne, tvář má šedivou a sklíčenou. Ze všech sil se na něj na oplátku usměje.

„Právě včas, Hano.“

Hana přidává do kroku, vidí, že je Tom zpátky ze sprchy – tmavé vlasy má mokré a sčesané dozadu. Julie už zase zmizela, zřejmě se vydala načerpat další cukr. Nebo nikotin. Nebo obojí.

Sandra stojí vedle Toma v bílé blůze a modrých kalhotách fyzioterapeutického týmu, ruku položenou zezadu na vozíku. Tomovo tělo v teplákové soupravě drží na místě díky tomu, že ho podepírají polštáře skoro stejně bílé jako jeho kůže, levá paže mu bezvládně visí přes opěrku. Šedočerná masa vozíku připomíná éru parních lokomotiv a silná šedá kola, jako kdyby měla vlastní, mimořádně sverepou hlavu.

„Jste připravená pomoci mi s ním zpátky na postel, Hano?“ Hana má podezření, že k odstranění úsměvu ze Sandřiny tváře by člověk musel použít mačetu.

„Jistě.“ Lhaní už Haně začíná jít.

„Já.“ Tom se nadechuje. „To zvládnou.“ Hlas má teď trvale nastavený do polohy mručení. Slova ze sebe pořád dostává pomalu, každým dnem jsou ale zřetelnější. Stejně jako skutečnost, že je mrzutý. Naštvaný.

Ztracený.

Hana ho nikdy neviděla takhle poraženého. Kouše se do rtu, aby zarazila slzy, o nichž ví, že je Tom nesnáší. Brečet může pak.

„Ještě ne, Tome.“ Sandra vrtí hlavou. „Už brzy to půjde. Ještě ale potřebujeme, abyste nejdřív nabral trochu víc síly. Ano?“

Tom zavrčí.

„Skvěle.“ Sandra je obdařena mohutným filtrem negativity. Nepochybně ho tady potřebuje. Podívá se na Hanu. „Připravena?“ Mačká tlačítko a klesá s nemocniční postelí až na úroveň vozíku.

„Ano.“

„Pomalůčku mu přesuňte nohy.“

Tomovy bosé nohy působí podivně zranitelným dojmem, jak je Hana pokládá na modré prostěradlo. Spodek nohavic šedých tepláků mu žalostně plandá kolem kotníků.

„Výborně. Teď zaklesněte paže do Tomova podpaží.“

Hana to udělá.

„Teď ho zvedněte... tak je to správně!“

Haně to správně nepřipadá. Vaří se horkem a její levá paže ochotně kopíruje nervový třes, který ji přepadá, kdykoli musí v hospodě nést víc než jednu sklenici.

Stojí za Tomem, široce rozkročená, a usilovně se snaží ho zvednout. Za tu dobu, co je v nemocnici, skoro nic nesnědl, jeho váha ale stejně dává jejím svalům pořádně zabrat. Cítí protesty svých bicepsů a lituje, že nikdy nezačala používat ty činky, co si objednala při posledním lednovém záchvatu fitness. Za závěsem, který je odděluje od vedlejší buňky, slyší Johna říhat. Hana ví přesně, jak se cítí.

Sandra pokračuje svým rázným hlasem. „Teď vy, Tome. Otočte hlavu a chyťte se pravou rukou vzdálené strany postele.“

Tom je v obličejí popelavě šedý. Ochable mává paží ve vzduchu, zatímco Hana nabývá přesvědčení, že to její záda nevydrží. Mezi řadry jí stéká stružka potu. Začíná jí slzet levé oko.

„Já –“ Ví, že ho brzy upustí.

Jeho ruka konečně svírá postel.

„Skvělá práce, Tome!“ Sandra mu zatleská. „Teď do té paže přeneste všechnu váhu a přetáhněte zadek z vozíku na postel. Hana vás přidržuje.“

Hana má obavy, že její schopnost pomoci je vážně omezena hrozícím úrazem páteře. Sbírá zbytky síly. „Jen pojd', Tome. My to zvládneme.“

Tomovi se dělají na čele kapičky potu, jak táhne váhu vlastního těla a ztěžka dopadá na postel.

Sandra se radostně zašklebí a odhalí přitom mimořádně rovné zuby. „Skvělá práce.“ Tom obrací hlavu na polštář a Hana vidí, jak se mu po tváři pomalu koulí slza.

Sandřin hlas zůstává nastavený do režimu ZVESELA. „Tak tímhle postupem dostanete Toma zpátky na postel.“

„Skvělé.“ Hana si protahuje bolavé paže nad hlavou. „Je to hračka.“

„A taky na záchod a z něj.“ Sandra spokojeně přikyvuje. „To můžeme nacvičit příště.“

„Jupí.“ Hana se setká se Sandřiným nesouhlasným pohledem a uvědomuje si, že její slova vyznívají sarkastičtěji, než zamýšlela.

Fyzioterapeutka rychle pokračuje. „Teď když je Tom stabilizovaný, začínáme s plným programem terapie, abychom mu pomohli znovu získat tělesné dovednosti.“ Mávně rukou. „Jako sezení, holení, vaření... A brzy ho taky postavíme na nohy. S chodítkem.“

Tom si povzdechne. Hana mu pokládá ruku na rameno, on ji ale setřese. Cítí povědomý závan selhání. Nemá nejmenší tušení, jak mu pomoci.

Tom vzhledne k Sandře. „Chci... mluvit s...“ Ukáže hlavou na Hanu. Sandra vrhne netrpělivý pohled na hodinky. „Dobře.“ Její bílé tenis-ky při otáčení zaskřípou o podlahu. „Hned jsem zpátky.“

Hana pohlédne na Toma.

„Copak je, vojáku?“

Tom nespouští oči ze stropu. Slova z něj vycházejí trhaně, jako kdy-by se proti němu postavila i vlastní ústa. „Neříkej. Neříkej mi tak.“

„Promiň.“ Zase mu přidrží sklenici.

Odstrčí ji pravou rukou. „Nedokážu se ani napít. Ne bez tebe.“ Celý obličej ovládá zlost.

Hana zamrká a položí sklenici zpátky na stolek.

„Vím, že je to těžké, ale –“

„Těžký?“ Zadívá se na ni nevěřicně. „TĚŽKÝ? Koukni na mě.“ V očích se mu hromadí slzy bezmoci. „Nemůžu se vychcat. Nemůžu se oholit. Ani si sakra nesednu.“ Dívá se na přání a dárky a tvář má zkřivenou vztekem. „V jednu chvíli jsem právník s...“ Obličej má šedý vyčerpáním, ale pokračuje. „Se sportovním autákem, a najednou jsem ten, co dostává podělaný koše s ovocem.“ Natáhne se a ze všech sil se snaží shodit tu urážlivou věc na zem. „Ovoce ani nemám rád.“ Koš se odmítá hnout, všechna přání se ale sesouvají a tvoří na podlaze barevnou mozaiku falešných nadějí. Hana vstává, upřeně hledí na bolest v jeho tváři, zoufale touží všechno napravit.

„Do prdele.“ Ted' už mu tečou slzy. „Proč se to stalo?“ Hana vytahuje z kapsy papírový kapesník a tiše mu je otírá. „A proč brečím?“ Zavírá oči, jako kdyby tím mohl slzy zastavit. „Já přece nikdy nebrečím.“

„Já nevím.“ Její hlas je sevřený.

„Bodejť bys to sakra mohla vědět.“ Na tenhle vztek v jeho očích už je tak hrozně zvyklá. Žije s ním celé měsíce. Před mrtvicí říkal, že je to kvůli ní. Kvůli tomu, jak je sobecká. Potřebná. Kvůli jejím chybám.

Ted' to není její chyba, a přece se z nějakého důvodu cítí ještě hůř.

Tom se ještě snaží něco říct, hlas má ale stále napjatější. „Nevím, proč to vlastně říkám. Nemůžeš... nic dělat.“

„Já vím, Tome. Můžeme se ale soustředit na to, aby ses uzdravil.“

„Uzdravil?“ Slova ted' skoro plive. „Já se neuzdravím.“ Když se jejich pohledy setkají, čte mu v očích beznaděj. „Přiznej si to. Tak to je. Je ze mě mrzák.“

„Ne, Tome.“ Zoufale hledá správná slova. „Nejsi žádný mrzák.“

Pravou rukou si zvedne levačku. Pouští ji. Sleduje, jak dopadá na postel. „Ale jistě že jsem.“

„Ne.“ Hana vrtí hlavou. „Doktoři tvrdí –“

„Doktoři.“ Zavrhne je jediným zavrtěním hlavy.

„No tak, Tome.“

Neposlouchá ji. „Ne.“ Ukáže na bezvládnou levou stranu svého těla. „Takhle to je. Máš kliku.“

Bodnou ji výčitky svědomí a pokouší se vzít ho za ruku. „Ne, Tome. Já –“

„Čau kámo.“ Jejich rozhovor utne hluboký hlas. „Co ta příšerná tep-lákovka? Copak nevíš, že ti šedivá nesluší?“

„Nicku.“ Ještě nikdy ho Hana neviděla radši.

„Čau kámo.“ Tom si horečně otírá slzy. K posteli přichází jeho nej-lepší kamarád.

Nepatrné zacukání v koutku Nickových úst je jedinou známkou šoku z pohledu na Toma. Nick vypadá v tmavě modrém obleku vysoký a rozložitý. Uprostřed šedi a mumlání nemocničního pokoje působí až nepřístojně zdravým dojmem.

„Páni, ty tady fakt srážíš dolů věkový průměr, Tome.“ Naklání se k němu a mluví šeptem. „Vždycky jsem říkal, že ve svém nitru seš sta-rej mizera. Donesl sis vlastní papuče?“

Tom se skoro usmívá.

Nick se obrací k Haně. „Jak se máš?“ Pokládá jí ruku na rameno. „Vsadím se, že o toho příšerného pacienta vzorně pečuješ.“

Hana se zamračí. „Ani bych neřekla.“

„Já jo.“ Nick se jí dívá do očí. „Vzorně.“

Hana se kouše do rtu, aby zahnala slzy. „O tom nic nevím.“ Bere si bundu. „Myslím, že půjdu na chvíli na vzduch. Nechám vás o samotě.“

„Prima nápad.“ Nick si sedá na židli u postele. „Tak Tome, máš na výběr tři věci na čtení. Za á, příběhy o zázračném přežití mozkové mrt-vice. Za bé, nejnovějšího Johna Grishama. Nebo za cé, sportovní přílo-hu *Timesu*.“

Tomovou tváří cukne úsměv. „Stupidní otázka. C je správně.“

„OK.“ Nick rozmáchlým gestem otevírá noviny. „Ale jestli mě budeš nutit číst o zatracenejch Spurs, možná pak pošlu ten směšnej ananas do míst, kde slunce nesvítí.“

Hana si cestou ven kontroluje mobil.

Dorazila další textovka.

Chybíš mi.

Vychází z pokoje a opírá se o zeď u výtahu, oči upírá na ta slova.

Pořád na Tebe musím myslet.

Chvilí hladí displej, prsty ji svrbí, jak by chtěla odpovědět.

Ne. Ted' ne. Už ne.

Zprávy vymaže a jde dál.

Dvoupence

Září 2006

„Takže...“ Hana se na něj usmála a přitáhla si růžovou pokrývku kolem těla. V chladu její prťavé místnůstky se jí kouřilo od pusy. „Kde bys chtěl pracovat? V těch nejdivočejších snech?“

Přejel jí rukou po hladké kůži na stehně.

„Tady.“

Zasmála se a natáhla se přes něj k nočnímu stolku pro krabičku cigaret.

„Neřekla bych, že by ti setrvání na tomto místě vyneslo moc peněz.“ Položila mu na hrud' něco chladného a kulatého. „Tohle je zhruba všechno, co bych ti mohla platit.“

Pohlédl dolů a uviděl dvoupenci. „Hmmm. Myslel jsem, že jsi nóbl.“

Zašklebila se. „Ne až tak moc.“

Povzdechl si. „Hm, není to zrovna nástupní plat, co si po škole představuju. Celkem rád bych měl na jídlo.“

Zvedla koutek úst, vložila do něj cigaretu a zapálila si ji zapalovačem s britskou vlajkou, který tak nějak přešel do jejího vlastnictví. Vydechla. „Tak to pro mě budeš muset pracovat na částečný úvazek. Budu ti oplácet laskavostmi. Po vzoru královen.“

„To mi vyhovuje.“ Ovinul paži kolem jejího teplého těla. „Vždycky mi přišlo, že máš jisté královské způsoby.“

Uchechtla se. „Kdyby tě ted' slyšela moje máma, ta by se nasmála. Pořád mi vyčítá, jaký jsem neotesanec.“

„Vážně?“ Tom si všiml ted' už povědomé linky, která se Haně začala tvořit na čele. Svraštěné čelo značící „máma“.

„Jo.“ Hana se mu uvelebila na hrudi. „S oblibou lidem vykládá, jaká jsem nemotora.“

Slyšel povzdech v jejím hlase a pokusil se ji rozveselit. „Co ona o tom ví? Zjevně tě nikdy neviděla tancovat na stole, když máš v sobě dávku bílého vína o hmotnosti vlastního těla. Mohla bys rovnou ke Královskému baletu. Nebo jak se jmenujou.“

Haně se na tvář vrátil úsměv a Tom ucítil příjemné uspokojení. „To rozhodně.“ Otočila k němu hlavu se zvědavýma očima. „Ale vážně. Čím bys chtěl být? Kdyby ses mohl stát čímkoli?“

Jemně ji hladil po předloktí. O něčem takovém nikdy neuvažoval. Kromě krátkého snu, že bude hrát fotbal za Anglii, měl vždycky v hlavě právo. Od té doby, co potkal ve vlaku do Bristolu toho obhájce. Tehdy mu bylo třináct. Chlápek mu dal plechovku piva a vyprávěl mu o tom, jak se chystá změnit svět. Napravovat křivdy. Chránit malé lidi.

Život, který popisoval, se zdál být napínavý. Uspokojivý. Byl to svět daleko od popíjení cideru na stadionech a daleko od mámy vyhlížející každý večer z okna s přáním, aby jeho táta přišel domů.

„No tak, povídej mi o tom,“ postrčila ho Hana.

Zatáhl břicho a přitáhl si ji blíž. Co spolu začali chodit, omezil běhání na občasné poklusek do trafiky pro cigára nebo pro pivo. Každé ráno se probouzel pln odhodlání, že si půjde zaběhat, potom se od ní ale nedokázal odtrhnout.

Pohládl ji po vlasech. „Čím bych chtěl být? Ve svých snech?“

„Jo.“

„Docela by se mi líbilo být mezinárodní povaleč. S jachtou. A vlastním soukromým ostrovem.“

„To zní skvěle.“ Znovu potáhla. „Kam by ses na jachtě vydal?“

„Všude.“

„Páni, tomu říkám plavba.“ Zvonivě se zasmála. „Mohla bych se jet povalovat s tebou?“

Usmál se nad tím, jak nenuceně zmínila budoucnost. „Jistěže. Přibalím nějaké bikini a dostaneš klíč od mé luxusní kajuty.“

Spokojeně přikývla. „Luxusní kajutu bych si, myslím, dokázala užít.“

„Vsadím se, že jo.“ Sklonil se k ní a políbil ji.

Odtáhla se, aby típla cigaretu do pokrouceného hnědého popelníku, který pro ni vyrobil jeden z nekonečné řady jejích kamarádů.

Připomínal Tomovi jednu z hromádek, které po sobě nechával tátův teriér, když předtím zhltnul všechno z kuchyňského koše na odpadky. Hana ho ale měla ráda.

Znovu si lehla do přin. „A ve skutečném životě? Proč práva?“

Zašklebil se. „Protože vyděláš balík peněz.“

Protáhla obličej. „Vážně? Nic víc v tom není?“

„Samozřejmě.“ Spolkl ostřejší reakci. Všichni jeho kamarádi se chystali pracovat po škole pro charitu nebo dělat muziku. Což je snadný, když má člověk trvalý přístup do máminy a tátovy banky.

Odsunul tu myšlenku stranou. „Není to jediný důvod. Je to zajímavá práce. A soutěživá.“

„Tak to ti bude sedět.“ Obrátila oči v sloup. „Viděla jsem, jak ses tvářil minulý týden, když Spurs prohráli.“

Při té vzpomínce sebou trhl. „Byl jsem v pohodě.“

„Ne, tos teda nebyl. Potřeboval sis dát tři piva, než jsi ze sebe dokázal vypravit větu.“ Zvedla se na loket. „I pak jsi trval na tom, že si dáš kari pálivější než všichni ostatní. Jen aby ses ukázal.“ Obrátila mu ruku a políbila ho do dlaně. „Ale vážně. Jaký typ právníka bys chtěl být? Jako Atticus Finch? Svádět dobré bitvy? Nebo jako...“ Zkroutila obličej. „Jako Gordon Gekko?“

Zlehka zavrtěl hlavou. „To byl bankéř.“

Jemně ho bouchla pěstí do paže. „Ale no tak. Přece víš, jak to myslím. Jeden z těch slizáků ze City.“

Strašně rád si ji dobíral. „Vážně? Nevím, o čem mluvíš. Chci jen ty jeho červený šle.“

„Zmlkni!“ Tentokrát ho praštila polštářem. „Tyhle věci nemůžu vystát.“

„Proč? Vypadal bych v nich sexy!“ Uhnul před další ranou polštářem. Potom po ní chňapl a překulil se na ni, smích ustal a nic už nebylo důležité, jen oni dva.

Potom si její hlavu přitáhl na hrud', vějř černých kudrn na holé kůži. Cítil se klidný. Úplný.

„Čím chceš teda být ty?“

Hanin hlas tlumila peřina. „Až budu velká?“

„Přesně tak.“

Mávla rukou do prostoru kolem. „Rozhlídni se tady. Čím si myslíš, že chceš být?“

Zkoumal místnost.

Ukázal na asparágus skomírající na jejím psacím stole. „Doufám, že se nechceš stát zahradnicí.“

Zavrtěla hlavou. „Ani kdybys mi za to platil. Což bys neudělal. Hádej dál, prosím.“

Zvolna si prohlížel stěny. Z police prohýbající se pod vahou většího množství knih, než většina lidí přečte za celý život, visel řetěz s elektrickými svíčkami. Tmavé hřbety klasiky od Penguinu byly naskládáné vedle tlumeně šedých a zelených učebnic literární kritiky. Na stole ležel otevřený poznámkový blok velikosti A4 popsáný nečitelnými fialovými klikyháky. Knihy ležely naskládáné v prťavém dřezu. Komínky knih stály na podlaze.

Zamyšleně si mnul bradu. „Uf, vážně nevím. Nemohlo by to mít něco společného s knížkama?“

„No teda.“ Zvonivě se zasmála. „Měl by ses přihlásit do *Milionáře*.“

„Pravda.“ Přikývl. „Zvláštní obor: konstatování zjevného.“

Nesouhlasně zamlaskala. „Snaž se trochu.“

„Chceš být spisovatelka?“

Zavrtěla hlavou. „Moc osamělé. Zkus to znovu.“

„Redaktorka?“

„Uvažovala jsem o tom.“ Přejela mu prsty po hrudi. „Ale ŠPATNĚ.“

„Sakryš.“ Vzdychl. „Učitelka?“

„Napotřetí ses trefil.“ Ucítil, jak ztuhla. „Ale neříkej to mámě. Pořád doufá, že si nechám transplantovat osobnost a bude ze mě účetní jako ona.“

Tom zvedl obočí. „To nehrozí, že ne?“

„Proboha, ne.“ Když mu odpovídala, cítil napětí v jejích ramenou. „Zaprve je tu problém s matikou. Nic pro mě. Ale hlavně, ona je *nešťastná*. Nemluví o ničem jiným než o obchodování a daních. Proč bych proboha měla chtít být jako ona?“

„Dobrá.“ Tom ji pohladil po kudrnách a v duchu si poznamenal, že se už nikdy nemá zmiňovat o její matce. „Takže proč učení?“

„Záludná otázka.“ Políbila ho na tvář. „Protože všechno, co řeknu, pokaždé vyzní jako obrovské klišé. Ale před pár lety jsem pomáhala na letním táboře – pro znevýhodněné děti. A hrozně se mi to líbilo. Ta chvíle, kdy se jim rozsvítí a oni něco pochopí.“ Celý obličej jí zářil. „Úžasné.“ Pokrčila rameny. „Takové chvíle jsou samozřejmě asi jen

dvě do týdne, ale kdyby člověk změnil život jen jedinému dítěti, tak to stojí za to.“ Usmála se. „A jsem ovšem tak trochu blázen do knížek...”

„Ale nepovídej.“

„Takže mluvit o nich celý den mi přijde jako dobrý obchod.“

Usmál se. „Takže máš poslání?“

„Jo.“ Zakřenila se. „Asi už to tak bude.“ Klesla zpátky do peřin a zadívala se na mapu světa přilepenou ke stropu. „A je to zatraceně dobrý způsob, jak financovat moje nutkové cestování. Svět je moje ústřice.“

Prohlížel si mapu a všiml si, že spousta zemí je vybarvená žlutým zvýrazňovačem. „To jsou místa, kdes byla? V těch žlutých?“ Otočil k ní hlavu a vyděsilo ho, jak moc nechtěl, aby ho opustila. Už teď. A to spolu byli jen pár týdnů.

„Jo.“ Přikývla. „Už mi zbývá procestovat jen zbytek planety.“ Usmála se. „Tanzanie, o tom místě fakt hodně sním. Od té doby, co jsem jako malá dostala od táty knížku o Serengeti.“ Povzddechla si. „Ale pojedu kamkoli. Chci mít pas tak plný, že už se do něj žádné další razítko nevejde.“

„Správně.“

Jeho pas byl skoro bez razítek. Odkusovala si záděrku. „Vlastně odjízdim teď o víkendu.“

„Odjíždíš?“

„Jo. Jen já a pár kamarádů.“

Odolal pokušení zeptat se, jestli jsou mezi nimi nějakí kluci. „Kam jedeš?“ Jeho pokus o nenucenost vyzněl naprosto falešně.

„Do Španělska. Na jeden hudební festival.“ Ucítil na sobě její pohled. Široký. Vábivý. „Bylo by vážně skvělé, kdybys jel taky. Odjíždíme dneska večer.“

Jakoby nic. Takhle Hana fungovala. Na poslední chvíli. Zcela intuitivně. Udělej. To. Hned.

Náraz úzkosti. „To nevím...“ Tenhle víkend měl jet za mámou a s penězi na účtu už byl i tak skoro na nule.

„Zvoní ti telefon.“ Hana se posadila a přehoupala se nohama na zem. „Jdu čurat.“

Zbožňoval, jak se vůbec nesnažila o nějakou zdvořilost. Smrkala stejně hlasitě jako on, klidně mluvila o prdění a kuřecí stehno dokázala ohlodat v čase pod jednu minutu. Byla zemitější než ostatní holky, se kterými kdy byl a které za svítání vyklouzly z postele, aby

byly dokonale nalíčené dřív, než se on probudí. S takovými holkami si připadal věčně neupravený. Nepořádný.

S Hanou se cítil jako doma.

Nespouštěl z ní oči, ani když bral telefon.

„Tomo?“

„Čau, Jules.“

Hana si na sebe navlékla dlouhý župan z rudého hedvábí jako vystřižený z jednoho z těch černobílých filmů, co tak milovala. Vyklouzla z místnosti a Tom padl zpátky do peřin.

„Jak se vede, Jules? Zase jsi tenhle týden nejlepší ve třídě, sestřičko?“

„Zmlkni.“ Julie se styděla za to, jak jí to ve škole jde, i když jí to vyneslo stipendium na školu, kde měli vlastní hřiště na polo. „To ani náhodou. V mojí třídě jsou všichni chytrý.“

Projel jí ostrý pocit ochrany a pýchy. „Jo, jasně, pro ně je hračka být chytrý, když do nich mamka s tatkou cpali Jane Austenovou už od minuty, co je počali.“

„To máš fuk.“ Povzdechla si. „Hele, jen jsem se chtěla zeptat, v kolik zítra míříš domů. Máma se bojí, aby jí to nevlezlo do některý služby, a říká, že jí nezvedáš telefon.“

Projel jí pocit viny. „Jo, za to se omlouvám.“

„Hrozně se těšíme, že tě zas uvidíme.“ Mluvila vysokým hlasem. Holčičím. Měl by ji vídat častěji. Zajet za ní do Somersetu a někam ji vzít. Chyběla mu. Rád poslouchal její vyprávění o příbězích, co píše, nebo se od ní nechal vést po její nejnovější dobrodružné trase somersetskými lesy hned za jejich sídlištěm.

Juliin hlas překypoval nadšením. „Naplánovala jsem spoustu věcí. A mám jeden úkol z dějáku, se kterým bych fakticky potřebovala píchnout.“

Představoval si, jak kroutí šňůru od telefonu mezi nervózními prsty, na sobě má svoji oblíbenou modrou teplákovou soupravu, dlouhé černé vlasy stažené do pevného ohonu.

„Vsadím se, že mou pomoc nepotřebuješ, Jules.“ Napil se vody ze sklenice u postele a trhl sebou, když zjistil, že je to vodka. „Řekl bych, že si skvěle poradíš i beze mě.“

Sestřin hlas se zachvěl. „Ale přijedeš domů, vid', že jo? Nebyls tady celou věčnost.“

Hanin telefon pípнул a on na rozsvíceném displeji zahlédl esemesku. Nemohl si pomoci. Musel se podívat.

Čau Hani, těším se večer na cestu. Beru auto, ty vezmi zábavu. Pusu D.

Damián. Její bývalý. Vysoký a arogantní, s peněženkou stejně velkou jako ego. Tom polkl a odsunul telefon stranou. Hana se vracela do místnosti.

„Tomo?“ Sestřin hlas se vytrácel do pozadí. Nemohl odtrhnout oči z Hany, která si svlékla župan. Světlá kůže. Úchvatný zadek. Neměla tušení, jak je nádherná.

Honem ze sebe vychrlil: „Mrzí mě to, Jules, ale nemůžu přijet.“

„Vážně?“ Juliin hlas zněl přidušeně a Tomem projely výčitky svědomí. „A proč ne? Udělala jsem tvoje oblíbený lasagne a tak.“

Zaváhal, ale jediný pohled na Hanu všechno rozhodl.

„Promiň, Jules. Mám teď prostě šíleně moc učení.“

„Tak jo.“ Juliin hlas byl nakřáplý slzami, které měla na krajíčku. Uslyšel, jak popotáhla a pak obrátila. „Jasně, ale koupíš mi střešní byt, až začneš v City vydělávat miliony. Domluveno?“

Zašklebil se. Jeho malá sestřička bude v pohodě. Vždycky je v pohodě.

„Domluveno. Brzo za tebou přijedu. Slibuju.“ Při pohledu na Hanin úsměv, když zalézala zpátky do postele, se uvolnil. „Mám tě moc rád.“

Zavěsil. Hana si ho prohlížela. „Španělsko? Takže jedeš?“

„Sí.“ Zbytky pocitu viny Tom utopil v dlouhém polibku. V tuhle chvíli se nestaral o domov. Nestaral se o tu spoustu textů, které nenastudoval. Když měl Hanu takhle blízko, nestaral se o nic jiného než o ni. „Sí, *señorita*.“

Odtáhla se. „No, s takovouhle španělštinou na palubě nás nic nezastaví.“ Přejela mu dlaní po tváři. „Jsem moc šťastná, že jedeš.“ Chvilku se mu dívala do očí, s vážnou tváří. Pak se usmála. „Možná by se mi po tobě dokonce i stýskalo.“

Cítil, jak v něm bublá vzrušení.

„To rád slyším.“ Sebral dvoupenci. „Tohle tady nesmím zapomenout. Ať se tam pořádně rozšoupneme.“

Zakřenila se. „*Viva España*.“

„To myslíš vážně? Můj bratr prodělal mrtvici a ty mi uděláš *tohle*?“

Tenhle hlas Hana zná. Vystoupí z výtahu a u okna na druhém konci chodby vidí tmavý ohon. Jak jeho majitelka křičí do telefonu, ohon se znepokojivě rychle mihá ze strany na stranu.

Hana jde nepozorována směrem k fyzioterapeutické tělocvičně, nemůže ale neslyšet Juliinu stranu rozhovoru. Její hlas je po pravdě tak pronikavý, že by ho podle ní mohli nechtěně zachytit i obyvatelé Brightonu.

Julie hlas ještě zvyšuje. „To se mi snad jenom zdá. Dřela jsem pro tebe – jako fakt tvrdě. A ty mi teď dáváš padáka?“ Vzduchem létají sprostá slova. Žena nastupující do výtahu své dceři tiše zacpává uši dlaněmi. Hana přihlíží, Julie se odmlčí, aby si zajistila nezbytnou dávku kyslíku. Pak začne znovu nadávat.

Hana už dnes ví, že k zuřící Julii je lepší se nepřibližovat, a tak místo toho dál míří k tělocvičně. Julie pracuje celých šest týdnů jako barmanka v kavárně Costa. Je to její třetí práce za poslední rok. Všechny jsou vždycky SENZAČNÍ až do okamžiku, kdy Julie dostane padáka nebo se rozhodne stříhnout si žhavou aférku s některým z ženatých kolegů, který svou manželku v žádném případě nehodlá opustit.

Hana s povzdechem dojde ke dveřím. S rukou na skle se zarazí, svěsí hlavu a nadechne se. Pohled na Toma v tělocvičně v ní vyvolává touhu dát světu pěstí za to, že mu tohle dělá. Když je v posteli, vypadá jako kdokoli na světě – celý. Lidský. V tělocvičně je jiný. Docela obnažený. Hana má někdy co dělat, aby se na něj dokázala dívat, jak se snaží chodit, každý nejistý pohyb osvětlený nemilosrdnými zářivkami nad hlavou.

Bůhví, jak se musí cítit on.

Hana zatne zuby a strčí do dveří.

Tom je uprostřed místnosti. Bojuje. Kymácí se. Šedivé tričko má promáčené a tvář kamennou. Snaží se dělat kroky po pruhu zelené gumy na podlaze, podpíraný z obou stran Sandrou a její stejně energickou asistentkou Amy.

Tom má svěšenou hlavu a zkřivený obličej, jak se snaží pohnout levou nohou dopředu. Hana svírá ruce v pěst. Připadá jí, že je to vůči němu hrozně kruté. Měli by ho nechat ležet. Dát mu čas, aby se zotavil. Na tohle není připravený.

Odvrací oči, dívá se skrz velká okna, které nabízejí výhled na londýnské panorama. Vidí přes řeku budovy Parlamentu. Zvolna se pohybující autobusy. Černý člun prorážející šedivé vody Temže. Před ním zahlédne výletní loď plnou turistů ve žlutých záchranných vestách. I z téhle výšky vidí, jak gestikulují. Smějí se. Žijí.

Znovu zaostří na tělocvičnu. Na Tomův svět. Jeden krok. Druhý.

„Vedete si opravdu moc dobře, Tome.“ Amy ho chytá, když se nebezpečně naklání napravo. Paži má pevně obtočenou okolo jeho ramene. „Teď se hezky vrátíme támhle.“ Ukazuje na modrý vyvýšený sokl v rohu místnosti.

Tom vši silou zavrtí hlavou. „Nemůžu.“

„Dobře víte, že tohle slovo tady neplatí, Tome.“ Z ohonu se jí vysmekl pramínek kaštanových vlasů. Její bílé tenisky skřípou o podlahu a na úzkých pažích, jimiž ho podpírá, jí vystupují žíly. Čím víc se teď budete hýbat, Tome, tím dřív budete chodit sám. Dobře? A vím, jak moc si to přejete.“

„Nemůžu.“

„Jen to zkuste.“ Amy mluví optimistickým hlasem hodným moderátorky ranního rozhlasového vysílání.

„Tak jo, tak jo.“ Tom to zkusí znovu. Další nepatrný pohyb. Sandra ho podpírá z druhé strany, nespouští oči z jeho ochablé levé nohy, která sabotuje každý krok a on ji táhne za sebou.

Tom pohlédne směrem k Haně, v očích naprosté zoufalství. Hned vzápětí oči zase sklápí. Odvrací pohled.

Hana ví, že se stydí. Ukázat slabost mu bylo vždycky proti srsti. Vzpomíná si, jak kdysi spadl z kola a zlomil si zápěstí – jak se celou noc ládoval paralenem a na pohotovost šel až druhý den ráno, když nedokázal sevřít řídítka.

Chtěla by mu něco říct. Aby se mu ulevilo. Chtěla by se na chvíli stát filmovou verzí sebe samé – vyskočit na ty dřevěné schody v rohu a pronést průbojnou řeč, která by Toma přiměla začít si věřit. Otevře pus. „Dobrá práce, Tome.“ Její slova znějí absurdně. Nesmyslně. Hluše dopadají do upoceného vzduchu.

Hana zavrtí hlavou a schoulí se na podlahu vedle šedivých chodítek a černé plastové ohrádky plné gumových míčů na cvičení.

Za jejími zády se otevřou a zavrou dveře. Neotočí se, předpokládá, že je to rozzuřená Julie hledající svůj oblíbený lidský terč. Bez toho se zrovna teď klidně obejde. Potřebuje aspoň chvilku klidu. Minutku, aby si zvykla.

„Tom si vede dobře.“ Hana vzhledne a vidí doktora Malika, který teď stojí vedle ní. Se založenými pažemi sleduje Toma přimhouřenýma očima.

„Opravdu?“ Hana znovu vstává a naklání se k němu, mluví tiše.

„Ano.“ Doktor Malik upřímně přikývne. „Je na nohou teprve pár dnů a už se mu vrací rovnováha.“

„Co to znamená?“ Hana se dívá na Tomovy vratké kroky a žádnou rovnováhu se jí zahlédnout nedaří. Při pohybu se neustále naklání doleva, na tváři chmurný výraz rezignace, jak noha odmítá nést jeho váhu.

Doktor Malik ukazuje na Toma. „Začíná kompenzovat slabost větším tahem vpravo. Podívejte. Sandra mu teď dává menší oporu, než když začínal.“

„Jste si jistý?“ Hana se pokouší vidět nějaký rozdíl. Nedaří se jí to.

„Ano.“ Poškrábe se na strništi. „Nejsou to ještě ani dětské krůčky. Ale pokrok to je.“

Hana se snaží načerpat z jeho jistoty útěchu. „Doufám, že ano.“ Sleduje, jak Tom konečně dochází k soklu. Ušel teprve nějakých deset kroků a vypadá, že má dost.

Sandra mu pomáhá dolů na lavičku a přidržuje mu vodu, aby se trochu napil. Hrud' se mu zvedá a klesá, vlasy má potem přilepené k hlavě. Hana vzpomíná, jak přeskakoval ploty nebo střílel přes celé fotbalové hřiště, a ten kontrast jí na chvíli zastavuje dech.

Sandra pokládá vodu zpátky. „Co kdybychom teď trochu pocvičili vstávání ze sedu, Tome?“

„Sadistky.“ Tomova tvář je prázdná. Bledá. Ve tváři mu pocukává sval.